

Поезията на Димчо Дебеляновъ е чиста пѣсень, чийто лиризъмъ никога не се нарушава отъ патосъ или реторика. Лазурносвѣтли въ глѣбинитѣ на душата му, неговитѣ настроения наново оживяватъ въ поетическата форма, която имъ е дадена. Подъ нейната корона тѣ блѣсватъ съ нова сила и загоряватъ съ нова краска. Това сж образитѣ на благородната простота, които идатъ отъ най-ценното качество: искреността. Не само въ пластично и музикално, и въ композиционно отношение стихътъ на Димчо Дебелянова е винаги издържанъ. Особено е характеренъ у него крайниятъ поантъ: това е винаги ударъ на единъ клавишъ, чийто звукъ е особено продължителенъ. Следъ като замлъкне той, продължава пакъ да звучи неговиятъ резонансъ въ душата ви. Дълго искате да ви оставятъ сами, да не ви говори никой. . .

Тоя плебей съ душа на патриций принадлежи къмъ ония несретници, които никога не могатъ да намѣрятъ опорна точка въ живота. Нѣкакво проклятие тегне върху му — да не може никога да достигне това, къмъ което се устремѣ, и да не задържа, което съ голѣми жертви е успѣлъ да завладѣе.

За зора огнеструйна копиѣя,
а слѣпи ме съ лѣчитѣ си тя,
въ пролѣттята, като въ есень, азъ крѣя,
въ есеньта, като въ пролѣтъ, цѣвтя.

На безстрастното време въ неспира
гасне мълкомъ животъ неживѣнъ,
и плачътъ ми за пристанъ умира
низъ велика пустиня развѣнъ.

Като ракета, той се издига стремително къмъ небосклона и въ мигъ се разсипва тамъ на ярки разноцвѣтни кандила.

Съ блѣсъка на всѣко едно отъ тѣхъ гори всѣка отъ неговитѣ пѣсни.

Владимиръ Василевъ